

عنوان مقاله:

پرورش گوسفند و بز و آینده آن در کشور

محل انتشار:

دومین سمینار پژوهشی گوسفند و بز کشور (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمدرضا کیان زاد - /اعضاء هیئت علمی موسسه تحقیقات علوم دامی کشور

علی اکبر قره داغی - /اعضاء هیئت علمی موسسه تحقیقات علوم دامی کشور

خلاصه مقاله:

ارزش ناخالص ملی تولیدات گوسفند و بز سال 1380 کشور بالغ بر 7/6 میلیارد دلار برآورد شده است. این درآمد حاصل از تولید 400 هزار تن گوشت قرمز، 820 هزار تن شیر، 60 هزار تن پشم، 8400 تن کرک و مو، 22 میلیون جلد پوست و 188 هزار تن امعاء و احشاء بوده است. بر اساس آمار مرکز آمار ایران، نسبت جمعیت روستایی به کل جمعیت کشور از 42/1 درصد در سال 1370 به 33/3 درصد در سال 1382 کاهش یافته است. تعداد بهره برداران بخش پرورش گوسفند و بز نیز با 32/2 درصد کاهش از 2/3 میلیون نفر به 1/56 میلیون نفر رسیده است. سهم جمعیت عشایر کشور از حدود 38 % در سال 1342 به 2/1 درصد جمعیت کشور در سال 1376 تقلیل یافته است. در سرشماری کشاورزی سال 1382 مجموع گوسفند و بز کشور 57/3 میلیون راس بدست آمده است. بالغ بر 26 نژاد گوسفند و 7 نژاد بز در کشور وجود دارد و تنوع گوسفندان موجود کشور در بین گوسفندان دلبه دار جهان منحصر به فرد می باشد. پرورش گله های عشایری و اغلب گله های روستایی بصورت سنتی و کم بازده است. پرورش نیمه صنعتی گوسفند و بز بطور اغلب در پروراندی ها و نگهداری در مزارع است. در معدودکشت و صنعت های بزرگ کشور پرورش گوسفند و بز بصورت صنعتی است و مدیریت آنها دولتی و یا تعاونی است. در حال حاضر نا آشنایی با فن آوریهای روز، مشکلات اقتصادی و کم سوادی بهره برداران حرفه گوسفنداری، سبب کاهش روز افزون بازده اقتصادی آن شده است. از طرفی توسعه شهرنشینی و جاذبه های شهری موجب کاهش دلبستگی نسل جوان به این حرفه و روی آوردن آنان به حرفه های دیگر شده است. پیش بینی می شود، در صورت ادامه یافتن روند کنونی، در ده سال آینده بقای این حرفه با خطر جدی روبرو شود و کاهش سهم 50 درصدی تولید گوشت قرمز و نیز سهم اشتغال مولد آن، برای جامعه جبران ناپذیر خواهد بود. براساس بررسی ها و مطالعات بعمل آمده، مشکلات و مسایل متعددی بر سر راه توسعه حرفه گوسفند داری وجود دارد. متأسفانه علیرغم وجود سازمان ها و دستگاههای متعدد و مرتبط با حرفه گوسفند داری همچون معاونت امور دام، سازمان دامپزشکی، شرکت پشتیبانی، مراکز و موسسات تحقیقاتی، واحد های آموزشی، ترویجی، امور عشایری، خدمات روستایی، سازمان جنگلها و مراتع، بانک ها، دانشگاهها، وزارت بازرگانی، وزارت صنایع و وزارت تعاون، نه تنها این حرفه توسعه نیافته بلکه با خطر جدی برای بقا و ادامه حیات روبرو شده است. نبود متولی موثر و کارآمد جهت سیاست گذاری، برنامه ریزی، هماهنگی و نظارت بر فعالیتهای دستگاههای ذیربط، مهمترین معضل این حرفه محسوب می شود. ارایه راهکارهای مناسب برای حفظ، احیا و توسعه حرفه گوسفند داری در کشور بر انجام اقدامات کوتاه، میان و بلند مدت استوار است. در اقدامات کوتاه مدت بایستی هدف اصلی افزایش بازدهی اقتصادی واحد ها از طریق بکار گیری فن آوریهای روز برای افزایش ضریب بهره گیری از 0/7 کنونی به 1/4 باشد. همزمان با آن لازمست اقدامات مناسبی برای توسعه تشکل های صنفی، حمایت های مناسب از قبیل ارایه تسهیلات بانکی کم بهره با باز پرداخت طولانی مدت، توسعه خدمات بیمه ای و خرید تضمینی ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/55183>

